

Μ.Σ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 1142/2012
ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ
Ζ' ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Θεοδώρα Γκοϊνη, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Δήμητρα Παπάντωνοπούλου, Ιωάννη Γιαννακόπουλο-Εισηγητή, Ανδρέα Ξένο και Βασίλειο Καπελούζο, Άρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 19 Σεπτεμβρίου 2012, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Νικολάου Παντελή (γιατί κωλύεται ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου) και του Γραμματέως Χρήστου Πήτα, για να δικάσει την αίτηση των αναιρεσιδόντων-κατηγορουμένων 1. [...], κατοίκου [...], που παρέστη με τον πληρεξούσιο δικηγόρο του [...]

και 2. 1, κατοίκου
που παρέστη με τον πληρεξούσιο δικηγόρο του
περί αναιρέσεως της 745^α/2011 και
61/2012 απόφασης του Πενταμελούς Εφετείου Πειραιά. Με
πολιτικώς ενάγοντες τους 1.
κάτοικο, που παρέστη με τον
πληρεξούσιο δικηγόρο του / και 2. 1
ου, κάτοικο
που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του

Το Πενταμελές Εφετείο Πειραιά, με την ως άνω
απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή,
και οι αναιρεσειόντες-κατηγορούμενοι ζητούν την αναίρεση
αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στις από 21
Φεβρουαρίου 2012 και 17 Φεβρουαρίου 2012 δύο χωριστές
αιτήσεις, οι οποίες καταχωρίστηκαν στο οικείο πινάκιο με τον
αριθμό 326/2012.

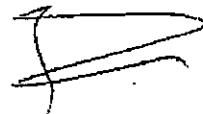
Αφού άκουσε

Τους δικηγόρους των διαδίκων, που ζήτησαν όσα
αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά και τον Αντεισαγγελέα του
Αρείου Πάγου, που πρότεινε να γίνουν δεκτές οι προκείμενες
αιτήσεις αναίρεσης.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Οι κρινόμενες αιτήσεις, ήτοι, 1) η από 17.2.2012 (με
αριθ. πρωτ. 1510/2012) του
και 2) η από 21.2.2012 (με αριθ. πρωτ. 1488/2012) του
για αναίρεση των

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισαγγελέας

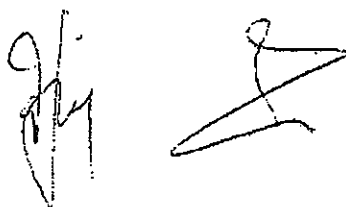

υπ' αριθ. 745α/2011 και 61/2012, παρέμπιπτουσας και καταδικαστικής, αντιστοίχως, αποφάσεων του Πενταμελούς Εφετείου Πειραιώς, έχουν ασκηθεί νομοτύπως και εμπροθέσμως και πρέπει να συνεκδικασθούν, ως συναφείς.

Κατά τη διάταξη του άρθρου 259 του ΠΚ, «υπάλληλος που με πρόθεση παραβαίνει τα καθήκοντα της υπηρεσίας του με σκοπό να προσπορίσει στον εαυτό του ή σε άλλον παράνομο όφελος ή για να βλάψει το κράτος ή κάποιον άλλο τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι δύο ετών, αν η πράξη αυτή δεν τιμωρείται με άλλη ποινική διάταξη». Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι για να στοιχειοθετηθεί το έγκλημα της παραβάσεως καθήκοντος, δράστης του οποίου είναι υπάλληλος, κατά την έννοια του άρθρου 13α του ιδίου Κώδικα, απαιτούνται α) παράβαση υπηρεσιακού καθήκοντος, το οποίο καθορίζεται με νόμο ή με διοικητική πράξη ή με ιδιαίτερες οδηγίες της προϊσταμένης αρχής ή ενυπάρχει στη φύση της υπηρεσίας του υπαλλήλου, β) πρόθεση του δράστη, δηλαδή δόλος που περιέχει τη θέληση παραβάσεως του καθήκοντος της υπηρεσίας και γ) σκοπός να προσπορισθεί στον ίδιο το δράστη ή σε άλλον παράνομη υλική ή ηθική ωφέλεια ή να επέλθει βλάβη στο κράτος ή σε κρατικό οργανισμό ή σε κάποιον άλλον. Το έννομο αγαθό που προστατεύει η διάταξη του άρθρου 259 του ΠΚ και προσβάλλεται με την αξιόποινη πράξη που προβλέπεται από αυτή είναι η λειτουργία των δημοσίων υπηρεσιών και των κρατικών οργανισμών αποκλειστικά προς το συμφέρον της πολιτείας και της κοινωνίας, που έχουν ταχθεί να

εξυπηρετούν οι υπάλληλοι με χρησιμότητα και καθαρότητα. Έτσι, αξιόποινη είναι η ελεγχόμενη πράξη (ενέργεια ή παράλειψη) του υπαλλήλου μόνο αν συνιστά (θετικά ή αποθετικά) έκφραση πολιτειακής βουλήσεως και άσκηση κρατικής εξουσίας μέσα στον κύκλο των δημοσίων υποθέσεων και όχι απλώς η παράβαση υποχρεώσεων, που ανάγονται και εξυπηρετούν άλλα συμφέροντα των δημοσίων υπηρεσιών ή οργανισμών, όπως η εύρυθμη λειτουργία αυτών, η τήρηση της υπαλληλικής δεοντολογίας κλπ. Ως υπάλληλος κατά το άρθρο 13α του ΠΚ νοείται κάθε πρόσωπο στο οποίο έχει ανατεθεί, έστω και προσωρινά, η άσκηση υπηρεσίας δημοσίου δικαίου. Ο δόλος του δράστη συνίσταται στη θέληση παραβάσεως των υπηρεσιακών του καθήκοντων. Σκοπός παράνομης ωφέλειας ή βλάβης συντρέχει όταν ο δράστης επιδιώκει με την παράβαση των υπηρεσιακών του καθήκοντων να επιφέρει την παράνομη ωφέλεια ή τη βλάβη και, συγχρόνως, όταν η υπηρεσιακή παράβαση είναι αντικειμενικά πρόσφορη να οδηγήσει στην ωφέλεια ή τη βλάβη με τον συγκεκριμένο τρόπο που σχεδιάστηκε και τελέστηκε από το δράστη, ο οποίος πρέπει να γνωρίζει την εν λόγω προσφορότητα. Τέτοια προσφορότητα υπάρχει όταν η ωφέλεια ή η βλάβη που επιδιώκει ο δράστης μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο με την παράβαση του συγκεκριμένου καθήκοντος ή και με την παράβαση αυτού. Για την ολοκλήρωση του εγκλήματος του άρθρου 259 του ΠΚ δεν απαιτείται να πραγματοποιηθεί η επιδιωκόμενη παράνομη ωφέλεια ή βλάβη. Ενώ, αν η παράβαση καθήκοντος έγινε για

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισπληστής

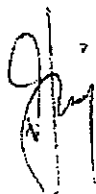

άλλο σκοπό ή με κανένα σκοπό ή η ωφέλεια ή η βλάβη επέρχεται ως συμπτωματική συνέπεια της παραβάσεως, τότε το έγκλημα της παραβάσεως καθήκοντος δεν στοιχειοθετείται. Τέτοιο παράνομο όφελος, κατά την έννοια του άρθρου 259 του ΠΚ, είναι κάθε όφελος, το οποίο επιδιώκεται με την παράβαση του υπηρεσιακού καθήκοντος. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 229 παρ. 1 του ΠΚ, με την προβλεπόμενη σ' αυτή ποινή τιμωρείται όποιος εν γνώσει καταμηνύει άλλον ψευδώς ή αναφέρει γι' αυτόν ενώπιον της αρχής ότι τέλεσε αξιόποινη πράξη ή πειθαρχική παράβαση με σκοπό να προκαλέσει την καταδίωξή του γι' αυτήν. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι για τη θεμελίωση του υπ' αυτής προβλεπόμενου εγκλήματος της ψευδούς αναφοράς προς την αρχή απαιτείται να έγινε ανακοίνωση με οποιονδήποτε τρόπο σε Αρχή ότι τελέσθηκε από άλλον αξιόποινη πράξη ή πειθαρχική παράβαση, το περιεχόμενο της αναφοράς να είναι αντικειμενικώς ψευδές και ο αναφέρων να είχε γνώση ότι είναι ψευδές και να έκανε την αναφορά με σκοπό να προκληθεί ποινική ή πειθαρχική δίωξη σε βάρος εκείνου που αναφέρεται, χωρίς να απαιτείται και πραγμάτωση του σκοπού αυτού. Τέλος, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 362 και 363 του ΠΚ προκύπτει, ότι για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της συκοφαντικής δυσφημήσεως απαιτείται: α) ισχυρισμός ή διάδοση ενώπιον τρίτου γεγονότος για κάποιον άλλον, το οποίο θα μπορούσε να βλάψει την τιμή ή την υπόληψή του, β) το γεγονός αυτό να είναι ψευδές και γ) εκείνος που ισχυρίσθηκε ή διέδωσε το

ψευδές γεγονός να προέβη ηθελημένα στην ενέργεια αυτή και να τελούσε εν γνώσει της αναληθείας του και της δυνατότητάς του να βλάψει την τιμή ή την υπόληψη τού άλλου. Ως γεγονός, κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων, νοείται κάθε συγκεκριμένο περιστατικό του εξωτερικού κόσμου, που ανάγεται στο παρελθόν ή το παρόν, υποπίπτει στις αισθήσεις και είναι δεκτικό αποδείξεως, καθώς και κάθε συγκεκριμένη σχέση ή συμπεριφορά, αναφερόμενη στο παρελθόν ή το παρόν, που υποπίπτει στις αισθήσεις και αντίκειται στην ηθική και την ευπρέπεια. "Τιμή" δε είναι το αγαθό όνομα, η εκτίμηση που απολαμβάνει το άτομο στην κοινωνία, με βάση την ηθική αξία που έχει συνεπεία εκπληρώσεως απ' αυτό των ηθικών και νομικών κανόνων, ενώ "υπόληψη" είναι το αγαθό όνομα, η εκτίμηση που απολαμβάνει το άτομο στην κοινωνία με βάση την κοινωνική αξία του συνεπεία των ιδιοτήτων και ικανοτήτων που έχει για την εκπλήρωση των ιδιαίτερων κοινωνικών του έργων ή του επαγγέλματός του.

Εξάλλου, από τις διατάξεις των άρθρων 474, 476§2 και 498 του ΚΠοινΔ, προκύπτει ότι η έκθεση που περιέχει τη δήλωση ασκήσεως του ενδίκου μέσου της εφέσεως πρέπει να διαλαμβάνει ορισμένο λόγο, όπως είναι και η κακή εκτίμηση των αποδείξεων. Προκειμένου, ειδικότερα, για έφεση του Εισαγγελέα κατά αθωωτικής αποφάσεως, η διάταξη του άρθρου 486§3 του ΚΠοινΔ, που προστέθηκε με το άρθρο 2§19 του Ν. 2408/1996, ορίζει ότι «η άσκηση εφέσεως από τον εισαγγελέα πρέπει να αιτιολογείται ειδικά και

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ο Εισαγγελέας

εμπεριστατωμένα στη σχετική έκθεση, άλλως η έφεση απορρίπτεται ως απαράδεκτη». Από την τελευταία αυτή διάταξη προκύπτει ότι η αιτιολόγηση της ασκούμενης από τον Εισαγγελέα εφέσεως κατά αθωωτικής αποφάσεως αποτελεί πρόσθετο τυπικό όρο του κύρους του ενδίκου αυτού μέσου και πρέπει να είναι ειδική και εμπεριστατωμένη, δηλαδή, πρέπει να εκτίθενται με σαφήνεια και πληρότητα οι συγκεκριμένες πραγματικές και νομικές πλημμέλειες που αποδίδονται στην προσβαλλόμενη αθωωτική απόφαση, δεδομένου, μάλιστα, ότι, με την απαγγελία της αθωωτικής απόφασης στο ακροατήριο (με συνοπτική συνήθως αιτιολογία), ο Εισαγγελέας έχει άμεση πρόσβαση στα αποδεικτικά στοιχεία της δικογραφίας, καθώς και στα πρακτικά της συνεδριάσεως του δικαστηρίου, όπου η καταχώριση των μαρτυρικών καταθέσεων και η απολογία του κατηγορουμένου (Ολ. ΑΠ 9/2005). Αν η έφεση του Εισαγγελέα δεν έχει τέτοια αιτιολογία και το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, αντί να την απορρίψει ως απαράδεκτη, την κρίνει παραδεκτή και, ακολούθως, εξετάζοντας την ουσία της υποθέσεως, καταλήξει στην καταδίκη του κατηγορουμένου, υποπίπτει σε θετική υπέρβαση της εξουσίας του, η οποία ιδρύει τον από το άρθρο 510§1 στοιχ. Η του ΚΠοινΔ λόγο αναιρέσεως.

Στην προκειμένη περίπτωση, με την προσβαλλόμενη απόφαση, όπως από αυτή και τα πρακτικά της προκύπτει, το δικάσαν Πενταμελές Εφετείο Πειραιώς, με την παρεμπίπτουσα υπ' αριθ. 745α/2011 απόφασή του απέρριψε

τον ισχυρισμό που πρόβαλαν οι αναιρεσιόντες - κατηγορούμενοι, δια των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, περί απαραδέκτου της εφέσεως του Εισαγγελέα Εφετών Πειραιώς κατά της υπ' αριθ. 278/2011 αθωωτικής αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου (Πλημμελημάτων) Πειραιώς και δέχθηκε τυπικώς την έφεση αυτού, στη συνέχεια δε, αφού εξέτασε την ουσία της υποθέσεως, με την υπ' αριθ. 61/2012 απόφασή του, κήρυξε ενόχους τους κατηγορουμένους - αναιρεσιόντες, τον παραβάσεως καθήκοντος κατ' εξακολούθηση και τον ψευδούς αναφοράς προς την Αρχή και συκοφαντικής δυσφημήσεως σε βάρος του πράξεις που τέλεσαν με το ελαφρυντικό του προτέρου εντίμου βίου, και τους καταδίκασε σε ποινή φυλακίσεως δεκαπέντε (15) μηνών τον πρώτο και συνολική έντεκα (11) μηνών τον δεύτερο, ανασταλείσα, ενώ τους κήρυξε αθώους τον πρώτο για ψευδή αναφορά προς την Αρχή και συκοφαντική δυσφήμιση και τον δεύτερο για παράβαση καθήκοντος. Στην έκθεση που συντάχθηκε για την ανωτέρω έφεση από τον αρμόδιο Γραμματέα του Εφετείου Πειραιώς, με αριθμό 23/28.2.2011, η οποία παραδεκτώς επισκοπείται για την έρευνα της βασιμότητας του κατωτέρω λόγου αναιρέσεως από το άρθρο 510§1 στοιχ. Η' του ΚΠοινΔ, αναφέρεται ότι ο εν λόγω Εισαγγελέας ασκεί έφεση κατά της πρωτόδικης απαλλακτικής αποφάσεως διότι: «Δεν εκτιμήθηκαν ορθώς τα αποδεικτικά στοιχεία και τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από τη διαδικασία. Ειδικότερα όπως προέκυψε από την κατάθεση του μάρτυρα

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Εισαγγελέας

ο ψηφιακός δίσκος, ο οποίος εγχειρίσθηκε από τον Α. μερικές ημέρες μετά το τροχαίο ατύχημα το οποίο έλαβε χώρα την και περί ώρα στη διασταύρωση της και προς εις την συνεπεία του οποίου απεβίωσε ο ήταν γνήσιος απεικόνιζε ευκρινώς την εικόνα της βιντεοληπτικής μηχανής την οποία είχε ενεργοποιήσει ο και ουχί παραποιημένος όπως εξέλαβε ο πρώτος κατηγορούμενος ο τελευταίος δε με την υπ' αριθμ. 2514/9/103-Σ/3-2-2004 παραγγελία του διόρισε τον δεύτερο κατηγορούμενο ως ειδικό πραγματογνώμονα για την εξέταση της γνησιότητας του λεχθέντος ψηφιακού δίσκου ενώ ο δεύτερος κατηγορούμενος ναι μεν περιλαμβάνεται εις τον καταρτισθέντα για το έτος 2004 πίνακα πραγματογνωμόνων, δυνάμει του υπ' αριθμ. 471/2003 βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Πειραιώς, για τη διερεύνηση τροχαίων ατυχημάτων όχι όμως και εις την ειδική κατηγορία εξετάσεως ψηφιακών πειστηρίων και κατά παράβαση των άρθρων 184 και 186 του ΚΠΔ και του Π.Δ. 14/2001 όπως τροποποιήθηκε με το Π.Δ 223/2003 περί οργανώσεως Υπηρεσιών Ελληνικής Αστυνομίας όπου υπήρχε τμήμα εξετάσεως ψηφιακών πειστηρίων στη Διεύθυνση Εγκληματολογικών Ερευνών της Ελληνικής Αστυνομίας και θα έπρεπε αρχικά να απευθυνθεί προς την υπηρεσία αυτή με αίτημα την εξέταση της γνησιότητας του ανωτέρω ψηφιακού δίσκου σε διαφορετική περίπτωση να προβεί σε διορισμό δύο πραγματογνωμόνων. Περαιτέρω ο πρώτος κατηγορούμενος

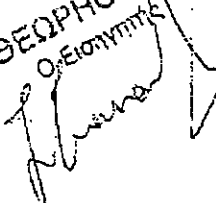
όπως προέκυψε από την κατάθεση του μάρτυρα [redacted] κάλεσε εις την κατοικία του κατά παράβαση του υπηρεσιακού του καθήκοντος τον αδελφό του μάρτυρα αυτού [redacted] και επεχείρησε, ισχυριζόμενος εις αυτόν ότι ο ψηφιακός δίσκος ήταν παραποιημένος, να τον αποτρέψει από την συμμετοχή του ως πολιτικώς ενάγοντος εις την εξακολούθηση της ποινικής υπόθεσης που είχε ήδη αρχίσει καθιστώντας ως υπαίτιο της πλαστότητας του ανωτέρω ψηφιακού δίσκου τον [redacted]. Εξάλλου από την κατάθεση του πιο πάνω μάρτυρα προέκυψε ότι ο πρώτος κατηγορούμενος δήλωσε εις αυτόν όπως μη ασχοληθεί άλλο με την υπόθεση αλλά να θεωρήσουν υπαίτιο μόνο τον [redacted]. Ο [redacted] προσέτι δε τον υπέδειξε τον [redacted] ο οποίος όπως εκθέτουν οι [redacted] της [redacted] και [redacted] είναι δικηγόρος και εκπροσωπούσε τους εμπλακέντες εις το ατύχημα οδηγούς. Από τις καταθέσεις των μαρτύρων [redacted] και [redacted] προκύπτει ότι η υπ' αριθμ. πρωτ. 251/4/9/13-ι αναφορά του πρώτου κατηγορουμένου εις την οποία διέλαβε τα ακόλουθα «Από την εν γένει συμπεριφορά του πατέρα και των δύο αδελφών του νεκρού υποθέσαμε ότι αυτοί είχαν άγνοια της πλαστότητας και υπαίτιος αυτής ήταν ο στρατιώτης [redacted] ο οποίος σύμφωνα με τον πατέρα ένιωθε τύψεις για το χαμό του φίλου του γιατί ήταν αυτός που ξεσήκωσε το γιό του ενώ αυτός κοιμόταν και τον προέτρεπε να πάνε βόλτα στη Σαλαμίνα» είναι ψευδής με αυτή δε επιχείρησε να καταστήσει ύποπτο τέλεσης

ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΟΞΟΠΟΛΙΤΗΣ

αυτεπάγγελτων διωκομένων εγκλημάτων τον [redacted] και να βλάψει αυτόν και τον [redacted] από τους οποίους οπ. δεύτερος επιθυμούσε την διαλεύκανση της υπόθεσης του θανάσιμου τραυματισμού του υιού του και να παραστεί ως πολιτικώς ενάγων κατά του υπαιτίου οδηγού του θανάσιμου τραυματισμού του. Από τις ίδιες καταθέσεις προκύπτει ότι με την λεχθείσα υπ' αριθμ. πρωτ. 2514/9/13-ι υποβλητική αναφορά του κατηγορούμενου αυτού προς τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Πειραιώς. Ο κατηγορούμενος επεδίωκε την καταδίωξη του [redacted] για την αξιόποινη πράξη της πλαστογραφίας μετά χρήσεως, ψευδορκία μάρτυρα και ψευδούς αναφοράς εις την Αρχή, καθόσον το περιεχόμενο της αναφοράς αυτής έρχεται εις αντίθεση και με την ένορκη κατάθεση του [redacted]

[redacted] από τις οποίες προκύπτει ότι υπαίτιος του τροχαίου συμβάντος που έλαβε χώρα την 18-1-2004 και περί ώρα 16.15 στην [redacted] κατά το οποίο τραυματίστηκε ο [redacted] ήταν ο οδηγός του υπ' αριθμ. [redacted] αυτοκινήτου [redacted]. Από τις προαναφερθείσες δε καταθέσεις προκύπτει ότι ο ανωτέρω κατηγορούμενος με την ανωτέρω αναφερόμενη υπ' αριθμ. πρωτ. 2514/9/13-ι αναφορά του προς τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Πειραιώς ισχυρίστηκε ενώπιον του Εισαγγελέα Πρωτοδικών Πειραιώς για τον [redacted] τα αναφερόμενα εις την αναφορά αυτή ψευδή γεγονότα που έβλαψαν την τιμή και την υπόληψη του και συγκεκριμένα ότι τέλεσε τις αξιόποινες πράξεις της πλαστογραφίας μετά χρήσεως, της ψευδορκίας μάρτυρα και

της ψευδούς αναφοράς εις την Αρχή. Από τις καταθέσεις του [] προκύπτει ότι ο δεύτερος των κατηγορουμένων είχε υποχρέωση όπως απέχει από την ζητηθείσα από αυτόν πραγματογνωμοσύνη εις το προαναφερθέν ψηφιακό δίσκο και να ζητήσει την απαλλαγή του από τον διορίσαντα αυτόν. Παρά ταύτα όμως διενήργησε την από 9-3-2004 έκθεση πραγματογνωμοσύνης αποφανθείς ότι ο ψηφιακός δίσκος που εξήτησε ήταν παραποιημένος (πλαστός) από ομάδα ανθρώπων τα οποία επιχειρούν να επιρρίψουν ευθύνες για το τροχαίο ατύχημα σε μη υπαίτιο οδηγό. Με την πράξη του αυτή ο κατηγορούμενος όντας υπάλληλος παρέβη τα καθήκοντα της υπηρεσίας του με σκοπό να βλάψει τον εγκαλούμενο [] τον οποίο επεχείρησε να καταστήσει ύποπτο τέλεσης αυτεπαγγέλτων διωκομένων εγκλημάτων και τον [] που επιθυμούσε να διερευνηθεί η υπόθεση του θανάσιμου τραυματισμού του υιού του [] καθόσον διορίσθηκε εις τα πλαίσια της διενεργούμενης από τον συγκατηγορούμενό του [] αστυνομικής προανάκρισης για τις συνθήκες υπό τις οποίες έλαβε χώρα το προαναφερθέν τροχαίο ατύχημα προκειμένου να αποφανθεί με αιτιολογημένη έκθεση του αφενός για τις συνθήκες κάτω από τις οποίες έλαβε χώρα το ανωτέρω ατύχημα αφετέρου δε για την γνησιότητα του εγχειρισθέντος εις τον συγκατηγορούμενό του υπό τον [] ψηφιακού δίσκου στον οποίο απεικονιζόταν ευκρινώς η εικόνα βιντεοληπτικήν μηχανήν την οποία ο τελευταίος είχε

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΕΙΣΑΓΓΗΛΙΚΟΣ

ενεργοποιήσει κατά την διάρκεια του τροχαίου συμβάντος όπου φαινόταν ένα όχημα μελανού χρώματος να εξέρχεται από την οδό Φωτομάρας προς την Λεωφόρο Αιαντείου αποκόπτοντας την πορεία της δίκυκλης μοτοσυκλέτας του θανόντα παρά το γεγονός ότι δεν συμπεριλαμβάνόταν εις τον ορισθέντα δυνάμει του υπ' αριθμ. 471/2003 βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Πειραιά πίνακα πραγματογνωμόνων στην ειδική κατηγορία εξέτασης ψηφιακών πειστηρίων παρά μόνο για την διερεύνηση τεχνικών ζητημάτων επί τροχαίων ατυχημάτων. Από τις ένορκες καταθέσεις των ΥΠΟΥΡΓΩΝ και ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ από τις οποίες συνάγεται ότι υπαίτιος του ανωτέρω τροχαίου ατυχήματος ήταν ο οδηγός του υπ' αριθμ. ΑΒΑ 777 ΥΠΟΥΡΓΩΝ αυτοκινήτου του ΥΠΟΥΡΓΩΝ ο οποίος εξήλθε από την οδό Φωτομάρα και παρευρέθηκε αιφνίδια στην πορεία του θανόντος οδηγού της δίκυκλης μοτοσυκλέτας, ΥΠΟΥΡΓΩΝ προκύπτει η από τον κατηγορούμενο τέλεση της εν γνώσει του αναφοράς κάποιου άλλου ενώπιον της αρχής ότι τέλεσε αξιόποινη πράξη με σκοπό να προκαλέσει την καταδίωξη του καθόσον μετά το πέρας της προανακριτικής διαδικασίας που διενήργησε ο συγκατηγορούμενός του ΥΠΟΥΡΓΩΝ έχοντας ως στοιχείο την από 9-3-2004 έκθεση πραγματογνωμοσύνης του διαβίβασε αυτή με την υπ' αριθμ. πρωτ. 2514/9/113-1/18-6-2004 αναφορά του, την σχετική δικογραφία στον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Πειραιά, ο οποίος αφού έλαβε γνώση μεταξύ και άλλων εγγράφων και την εν λόγω πραγματογνωμοσύνη

κίνησε σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 36 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, την ποινική διαδικασία σε βάρος του κατηγορούμενου. Από την κατάθεση του μάρτυρα προέκυψε η από τον κατηγορούμενο τέλεση της πράξης της συκοφαντικής δυσφήμισης. Ειδικότερα προέκυψε ότι ο παραδοθείς από τον μάρτυρα τούτο ψηφιακός δίσκος (CD) ήταν γνήσιος και όχι πλαστός όπως εκθέτει ο κατηγορούμενος δεν είναι αντίγραφο πρωτότυπης βιντεοταινίας το οποίο με κατάλληλη ηλεκτρονική επεξεργασία έχει παραποιηθεί και παραμορφωθεί κακοβούλως ούτε είχε αντιγραφεί εσκεμμένως με πολύ χαμηλή ευκρίνεια και από λάθος του δράστη είχε τοποθετηθεί ημερομηνία και ώρα οκτώ (8) λεπτά ενωρίτερα της ώρας του ατυχήματος δεν έγινε δε μεθοδευμένη και μελετημένη απόπειρα παραπλάνησης των Ανακριτικών και Δικαστικών Αρχών από ομάδα ατόμων με την κατασκευή πειστηρίων του συμβάντος με τα οποία επιχειρείται να επιρριφθεί η ευθύνη του ατυχήματος στον οδηγό του οχήματος με στοιχείο Γ'. Διαβιβάσθηκε δε συνταχθείσα από τον κατηγορούμενο πραγματογνωμοσύνη εις την οποία αναφέρονται τα ανωτέρω εις τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Πειραιώς και συγκεκριμένα ότι ο πιο πάνω πλαστός δίσκος παραδόθηκε από τον κατηγορούμενο στον οποίο και να μην κατονόμασε ο κατηγορούμενος πλην έμμεσα και αναμφίβολα προσδιόρισε ισχυρισθείς γι' αυτόν ψευδή γεγονότα δυνάμενα να βλάψουν την τιμή και την υπόληψη του δηλαδή ότι τέλεσε την αξιόποινη πράξη της

ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ
Πρωτοδικών Πειραιώς

πλαστογραφίας με χρήση, ψευδορκίας μάρτυρα και της ψευδούς αναφοράς στην αρχή».

Η πιο πάνω αιτιολογία της εφέσεως δεν είναι ειδική και εμπειριστατωμένη, αφού δεν εκτίθενται με σαφήνεια και πληρότητα οι συγκεκριμένες πραγματικές πλημμέλειες, που αποδίδονται στην προσβαλλόμενη απόφαση, με την οποία οι κατηγορούμενοι - αναιρεσειόντες κηρύχθηκαν αθώοι για τις πιο πάνω πράξεις και, επιπλέον, δεν εκτίθενται τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την ακροαματική διαδικασία και ένεκα των οποίων υφίσταται η συνδρομή των αντικειμενικών και των υποκειμενικών όρων των ως άνω αξιοποιώνων πράξεων. Ειδικότερα: α) Όπως προκύπτει από την επιτρεπτή επισκόπηση της εκκαλουμένης αποφάσεως και των πρακτικών της, το Τριμελές Εφετείο, προκειμένου να οδηγηθεί στην απαλλακτική για τους κατηγορούμενους κρίση του, έλαβε υπόψη του τις καταθέσεις των μαρτύρων (κατηγορίας και υπερασπίσεως) που εξετάστηκαν, τα έγγραφα που αναγνώσθηκαν στο ακροατήριο και τις απολογίες των κατηγορουμένων - αναιρεσειόντων, οι οποίοι ήταν παρόντες κατά την διαδικασία. Έπρεπε, λοιπόν, στην έφεση να μνημονεύονται, έστω και κατ' είδος, τα αποδεικτικά αυτά μέσα και οι συγκεκριμένες πλημμέλειες ως προς την εκτίμηση των αποδείξεων, καθώς και τα κατ' ορθή εκτίμηση αυτών πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την ακροαματική διαδικασία, ένεκα των οποίων υφίσταται η συνδρομή των αντικειμενικών και των υποκειμενικών όρων των αξιοποιώνων πράξεων για τις οποίες κρίθηκαν αθώοι οι

κατηγορούμενοι. Όμως, σ' αυτήν δεν μνημονεύονται οι αποδείξεις που έλαβε υπόψη του το Δικαστήριο (πλην των μαρτύρων κατηγορίας _____ - πολιτικώς ενάγοντος, _____ και Ιακώβου Νημικού), ούτε γίνεται αναφορά ότι με βάση τις αποδείξεις αυτές προκύπτουν περιστατικά που θεμελιώνουν την ενοχή των κατηγορουμένων για τις αξιόποινες πράξεις της παραβάσεως καθήκοντος κατ' εξακολούθηση του _____ και της ψευδούς αναφοράς προς την Αρχή και της συκοφαντικής δυσφήμισεως του _____ και, επομένως, αυτοί, κατ' ασφαλή εκτίμηση των αποδείξεων, κρίθηκαν αθώοι. Το Τριμελές, όμως, Εφετείο έλαβε υπόψη του, εκτός από τα αποδεικτικά αυτά μέσα, και τις καταθέσεις των μαρτύρων κατηγορίας _____ και _____ και υπερασπίσεως _____ και _____, που εξετάστηκαν στο ακροατήριο, όλα τα έγγραφα που αναγνώστηκαν, τα οποία αναφέρονται στις σελίδες 18 μέχρι 20 της εκκαλουμένης αποφάσεως με τους αριθμούς 1-13 του κατηγορητηρίου, 1-11 που προσκομίστηκαν από την πολιτική αγωγή, 1-14 που προσκόμισε ο κατηγορούμενος _____ και 1-3 που προσκόμισε ο κατηγορούμενος _____ και τις απολογίες των κατηγορουμένων. Τα πραγματικά περιστατικά που οδήγησαν το πρωτόδικο Δικαστήριο στην αθωωτική για τους πιο πάνω δύο κατηγορουμένους κρίση του προέκυπταν από το σύνολο των πιο πάνω αποδεικτικών στοιχείων, τα

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισαγγελέας
[Signature]

[Signature] *[Signature]*

οποία ουδόλως αναφέρονται στην έφεση που ασκήθηκε από τον εκκαλούντα Εισαγγελέα, ούτε αυτός αντικρούει με συλλογισμούς την περί της αθωότητας των εν λόγω κατηγορουμένων κρίση του πιο πάνω Δικαστηρίου, ώστε να προκύπτει ότι το Δικαστήριο εκτίμησε εσφαλμένα τα αποδεικτικά αυτά μέσα. β) Ενώ το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο δέχθηκε στο σκεπτικό του ότι η βασική εντολή του αναιρεσεύοντος να διερευνήσει προς τον αναιρεσεύοντα να διερευνήσει να διενεργήσει πραγματογνωμοσύνη προς διακρίβωση των συνθηκών του ατυχήματος, η οποία δόθηκε στα πλαίσια της αυτεπάγγελτης προανακρίσεως που ενεργούσε, ήταν καθόλα νόμιμη, καθόσον ο ανωτέρω περιλαμβανόταν στον ισχύοντα τότε πίνακα πραγματογνωμόνων του Πρωτοδικείου Πειραιώς επί ζητημάτων διερευνήσεως τροχαίων ατυχημάτων και ότι, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, η περαιτέρω εντολή του για διερεύνηση από τον ίδιο πραγματογνώμονα της γνησιότητας ή μη του παραδοθέντος σ' αυτόν ψηφιακού πειστηρίου (CD) που φερόταν να απεικονίζει τις συνθήκες κάτω από τις οποίες είχε λάβει χώρα το εν λόγω τροχαίο ατύχημα, το οποίο φερόταν ότι είχε μαγνητοσκοπηθεί τυχαία με την χρήση ψηφιακής κάμερας από τον φίλο του θανόντος Νικόλαο Νομικό, δεν αφορούσε την εξέταση της γνησιότητας ψηφιακού πειστηρίου, αλλά την απόφαση περί των συνθηκών του ίδιου ατυχήματος, στο εάν δηλαδή η κινηματογραφική λήψη είχε γίνει την ίδια την ώρα του ατυχήματος ή σε μεταγενέστερο χρόνο, δέχθηκε, δηλαδή, το Δικαστήριο ότι η ενέργεια αυτή

του κατηγορουμένου Π. Πετράτο δεν συνιστούσε κατά τα αντικειμενικά της στοιχεία πράξη παραβάσεως καθήκοντος, όπως του αποδιδόταν, εν τούτοις ο Εισαγγελέας ουδέν διαλαμβάνει στην έφεσή του προς αντίκρουση των σκέψεων αυτών και προς υποστήριξη της αντίθετης δίκης του απόψεως, ότι δηλαδή η ενέργεια αυτή του κατηγορουμένου συνιστούσε παράβαση καθήκοντος. γ) Ενώ το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο δέχεται ότι η ενέργεια του ίδιου κατηγορουμένου να καλέσει στο σπίτι του τον αδελφό του Γεώργιο και να του συστήσει να αποφύγει η οικογένειά του να στηρίξει τις όποιες δικαστικές της διεκδικήσεις σχετικά με τις συνθήκες του ατυχήματος στον ψηφιακό δίσκο που φερόταν να αποτυπώνει τις συνθήκες υπό τις οποίες αυτό έλαβε χώρα, καθόσον αυτός ήταν πλαστός και είχε κατασκευασθεί από τον Γεώργιο Νόρικο δεν συνιστούσε αξιόποινη πράξη παραβάσεως καθήκοντος, όπως του αποδιδόταν, αλλά πειθαρχικώς ελεγκτέα συμπεριφορά, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 12 παρ.2, 18 και 20 του τότε ισχύοντος Π.Δ. 22/1996, εν τούτοις ο Εισαγγελέας ουδέν διέλαβε στην έφεσή του προς αντίκρουση των σκέψεων αυτών και προς υποστήριξη της αντίθετης δίκης του απόψεως, ότι δηλαδή η ενέργεια αυτή του κατηγορουμένου θεμελίωνε κατά τον νόμο πράξη παραβάσεως καθήκοντος. δ) Ενώ το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο δέχθηκε, έστω με επικουρική σκέψη, ότι τα αναγραφέντα από τον κατηγορούμενο Π. Πετράτο στην από 18-6-2004 αναφορά του προς τον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Πειραιώς, με την

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισαγγελέας
Λαυρέντιος

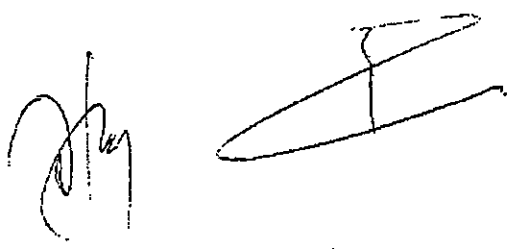
οποία υπέβαλε την σχετική δικογραφία για το περί ου ο λόγος τροχαίο ατύχημα, αποτελούσαν στην ουσία τους δυσμενείς εκφράσεις που είχαν περιληφθεί σε έγγραφο δημόσιας Αρχής και ότι δεν συγκροτούσαν έγκλημα συκοφαντικής δυσφημείας, ούτε και απλής τοιαύτης ή εξυβρίσεως, καθόσον ο άδικος χαρακτήρας των τελευταίων αιρόταν σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 367 παρ. 1β του Π.Κ, εν τούτοις ο Εισαγγελέας ουδέν διέλαβε στην έφεσή του προς αντίκρουση των σκέψεων αυτών. ε) Ενώ το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο δέχθηκε, επίσης, ότι η αποδιδόμενη στον κατηγορούμενο ήπιη παράβαση καθήκοντος, συνιστάμενη στο ότι αυτός διενήργησε πραγματογνωμοσύνη επί του ζητήματος της γνησιότητας του ψηφιακού δίσκου που απεικόνιζε τις συνθήκες του τροχαίου ατυχήματος, παρά το ότι δεν περιλαμβανόταν στον ειδικό κατάλογο πραγματογνωμόνων επί ζητημάτων εξετάσεως ψηφιακών πειστηρίων, δεν στοιχειοθετούσε αντικειμενικά έγκλημα παραβάσεως καθήκοντος, ελλείπει της ιδιότητας του υπάλληλου, εν τούτοις ο Εισαγγελέας Εφετών ουδέν διέλαβε στην έφεσή του προς απόκρουση της σκέψεως αυτής. στ) Ενώ για την κατά τον νόμο υποκειμενική θεμελίωση των εγκλημάτων της ψευδούς αναφοράς στην Αρχή και της συκοφαντικής δυσφήμισης απαιτείται, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στη μείζονα σκέψη, άμεσος δόλος (άρθρα 229 παρ. 1, 362 σε συνδ. προς 363 και 27 παρ.2 εδάφιο α του ΠΚ), επιπροσθέτως δε, για τη θεμελίωση και ολοκλήρωση του εγκλήματος της παραβάσεως καθήκοντος, η συνδρομή του

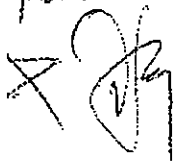
χωρίς πρόθεση να βλάψει την τιμή και τη υπόληψη του εγκαλούντος και χωρίς σκοπό να προκαλέσει την ποινική του δίωξη».

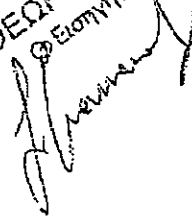
Επομένως, το Πενταμελές Εφετείο, με το να δεχθεί ως παραδεκτή την ανωτέρω έφεση, απορρίπτοντας τον σχετικό ισχυρισμό των κατηγορουμένων, και να προχωρήσει στην εξέταση της ουσίας της υποθέσεως και να κηρύξει ενόχους αυτούς, τον Π.Πετράτο για παράβαση καθήκοντος κατ' εξακολούθηση και τον ~~Π.Πετράτο~~ για ψευδή αναφορά προς την Αρχή και συκοφαντική δυσφήμιση, υπερέβη θετικά την εξουσία του και οι σχετικοί, από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ.Η του ΚΠοινΔ, λόγοι αναιρέσεως, με τους οποίους υποστηρίζονται τα αυτά, είναι βάσιμοι και πρέπει, κατά παραδοχήν τους, να αναιρεθούν οι προσβαλλόμενες (παρεμπόμπουσα και οριστική) αποφάσεις στο σύνολό τους, παρέλκει δε ^η έρευνα των λοιπών λόγων των αιτήσεων. Αφού δε η απόφαση αυτή αναιρείται λόγω του απαραδέκτου της εφέσεως του Εισαγγελέα και η πρωτόδικη απόφαση είναι αθωωτική, δεν συντρέχει περίπτωση παραπομπής της υποθέσεως, κατ' άρθρο 519 του ΚΠοινΔ, για νέα συζήτηση στο ίδιο Δικαστήριο και πρέπει ο Άρειος Πάγος να απορρίψει την έφεση του Εισαγγελέα κατά της πρωτόδικης αθωωτικής αποφάσεως ως απαράδεκτη.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΑΝΑΙΡΕΙ την υπ' αριθ. 745α/2011, 61/2012 απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Πειραιώς.

μειά καλά

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Εισηγητής

αποτρέψει τον δεύτερο από την άσκηση κάθε αξίωσής του για τον θανάσιμο τραυματισμό του γιού του ή να ωφελήσει τρίτους (όπως τις τυχόν υπόχρεες σε αποζημίωση ασφαλιστικές εταιρείες, όπως υποθετικά και αόριστα κατέθεσαν στο δικαστήριο). Για τον ίδιο λόγο, δεν στοιχειοθετούνται οι αποδιδόμενες στον ίδιο κατηγορούμενο αξιόποινες πράξεις της ψευδούς αναφοράς στην Αρχή και της συκοφαντικής δυσφήμισης σε βάρος του Κουκού, καθόσον κατά τον χρόνο σύνταξης και υποβολής της εν λόγω αναφοράς (18-6-2004), δεν προέκυψε ότι αυτός είχε σαφή γνώση και τεκμηριωμένη - από κάποιο άλλο στοιχείο, πλην της ως άνω πραγματογνωμοσύνης, ενόψει του ότι η έκθεση του διορισθέντος από την Εισαγγελία του Στρατοδικείου Αθηνών πραγματογνώμονα, ειδικού σε θέματα εξέτασης ψηφιακών πειστηρίων, υπαστυνόμου Κατάνη Πάριου συντάχθηκε στις 11-7-2005, δηλαδή σε μεταγενέστερο χρόνο - άποψη για την γνησιότητα του επίμαχου ψηφιακού δίσκου, ώστε να γίνει δεκτό ότι εν γνώσει του ισχυρίστηκε για τον εγκαλούντα ψευδή περιστατικά, με σκοπό να προκαλέσει την ποινική του καταδίωξη και να βλάψει την τιμή και την υπόληψή του» και 2) «δεν προέκυψε ότι ο κατηγορούμενος (αναφέρεται στον Κουκού) διέλαβε τα ως άνω περιστατικά και τις άμεσα συνδεδεμένες με αυτά δυσμενείς κρίσεις και χαρακτηρισμούς, εν γνώσει του ότι ήταν ψευδή, αντίθετα αποτύπωσε την πεποίθησή του περί μη γνησιότητας του ψηφιακού δίσκου, όπως αυτή διαμορφώθηκε στα πλαίσια της διεκπεραίωσης της εντολής που έλαβε,

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την υπ' αριθ. 23/28.2.2011 έφεση του
Εισαγγελέα Εφετών Αθηνών κατά της υπ' αριθ. 278/2011
αθωωτικής αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου
(Πλημμελημάτων) Πειραιώς ως απαράδεκτη.

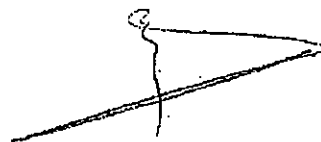
Κρίθηκε αποφασίσθηκε στην Αθήνα την 1^η Οκτωβρίου
2012.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση στο
ακροατήριό του, στις 10 Οκτωβρίου 2012.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΟΣ
Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

